

Sygn. akt. IV Ka 1305/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Nowińska (spr .)

Sędziowie SSO Ewa Kilczewska

(...) del. do SO Piotr Wylegalski

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Tadeusza Kaczana Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015 r.

sprawy **M. S. i I. S.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 160 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. , z art. 160 § 3 k.k. i art. 157 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie

z dnia 26 czerwca 2014 roku sygn. akt II K 524/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) **uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie IV części dyspozytywnej tegoż wyroku;**
- b) **na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej pokrzywdzonych J. C. i S. M. i postępowanie karne w tej części umarza;**
- c) **na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonym M. S. i I. S. nowe kary łączne w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**
- d) **uchyla orzeczenie o nawiązkach orzeczonych na rzecz J. C. i S. M. zawarte w punkcie VI pkt 1 i 6 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych M. S. i I. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach równych, w tym wymierza im opłaty w kwotach po 180 złotych za II instancję.

Sygn. akt: IV Ka 1305/14

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 15 grudnia 2012 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził J. C. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...), tj. o czyn z art. 160 § 3 kk;

2. w dniu 15 grudnia 2012 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził J. P. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: urazu kończyny górnej prawej z otarciami naskórka przedramienia, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. w dniu 19 stycznia 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził N. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: powierzchownego urazu twarzoczaszki z niewielkim obrzękiem tkanek oczodołu lewego i drobną powierzchowną raną powieki dolnej, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4. w dniu 19 stycznia 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził J. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...), tj. o czyn z art. 160 § 3 kk

5. w dniu 19 stycznia 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził G. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jego osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) tj. o czyn z art. 160 § 3 kk

6. w dniu 23 marca 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził S. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jego osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionego obrażeń ciała w postaci: powierzchownej rany kątowej przedramienia prawego, nie wymagającej zaopatrzenia chirurgicznego, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

7. w dniu 23 marca 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził J. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: ran kątowych ramienia, przedramienia prawego i pośladka lewego, bardzo rozległych, zainfekowanych ran kątowych, z płatowym uszkodzeniem skóry obu podudzi wymagających leczenia operacyjnego - oczyszczenia usunięcia tkanek martwiczych, które naruszyły czynności narządów ciała na czas znacznie powyżej dni siedem, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 1, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

8. w dniu 23 marca 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraził A. N. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do wydostania się ich z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa

psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: urazu kończyn górnych z licznymi, ale drobnymi ranami kłasykami, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

I. S. została oskarżona o to, że:

1. w dniu 15 grudnia 2012 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła J. C. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...), tj. o czyn z art. 160 § 3 kk

2. w dniu 15 grudnia 2012 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła J. P. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: urazu kończyny górnej prawej z otarciami naskórka przedramienia, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. w dniu 19 stycznia 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła N. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: powierzchownego urazu twarzoczaszki z niewielkim obrzękiem tkanek oczodołu lewego i drobną powierzchowną raną powieki dolnej, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4. w dniu 19 stycznia 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła J. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...), tj. o czyn z art. 160 § 3 kk

5. w dniu 19 stycznia 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła G. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jego osoby przez dwa psy rasy owczarek (...), tj. o czyn z art. 160 § 3 kk

6. w dniu 23 marca 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła S. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jego osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionego obrażeń ciała w postaci: powierzchownej rany kłasej przedramienia prawego, nie wymagającej zaopatrzenia chirurgicznego, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

7. w dniu 23 marca 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła J. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do ich wydostania się z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: ran kłasyk ramienia, przedramienia prawego i pośladka lewego, bardzo rozległych, zainfekowanych ran kłasyk, z płatowym uszkodzeniem skóry obu podudzi wymagających leczenia operacyjnego - oczyszczenia usunięcia tkanek martwiczych, które naruszyły czynności narządów ciała na czas znacznie powyżej dni siedem, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 1, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

8. w dniu 23 marca 2013 roku, w O., w wyniku niedopilnowania dwóch psów rasy owczarek (...), nieumyślnie naraziła A. N. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, poprzez dopuszczenie do wydostania się ich z zamkniętego pomieszczenia i ogrodzonej posesji, a następnie zaatakowania jej osoby przez dwa psy rasy owczarek (...) i nieumyślnego spowodowania u wymienionej obrażeń ciała w postaci: urazu kończyn górnych z licznymi, ale drobnymi ranami kłasykami, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 2, § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. **Sąd Rejonowy w Oławie**:

I. uznał oskarżonych M. S. i I. S. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt. 1, 4, 5 części wstępnej wyroku, to jest przestępstw z art. 160 §3 kk, popełnionych w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk i za to na podstawie art. 160 §3 kk przy zast. art. 91 § 1 kk wymierzył im kary po 3/trzy/ miesiące pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonych M. S. i I. S. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt. 2,3, 6,8 części wstępnej wyroku, to jest przestępstw z art. 160 §3 kk i art. 157 § 2 kk i § 3 kk w zw.z art. 11 § 2 kk popełnionych w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk i za to na podstawie art. 157 § 3 przy zast. art. 11 § 3 kk wymierzył im kary po 6/ sześć / miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonych M. S. i I. S. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt. 7 części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 160 §3 kk i art. 157 § 1 kk i § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 i za to na podstawie art. 157 § 3 kk przy zast. art. 11 § 3 kk wymierzył im kary po 6/ sześć / miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 91§ 2 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonym M. S. i I. S. karę łączną po 8 / osiem / miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonych M. S. i I. S. karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

VI. na podstawie art. 46§ 2 kk orzekł wobec oskarżonych M. S. i I. S. nawiązki na rzecz pokrzywdzonych w kwotach:

- J. C. po 250 zł

- J. P. (2) po 400 zł

- N. F. po 400 zł

- J. F. po 250 zł

- G. F. po 250 zł

- S. M. po 400 zł

- J. S. po 1000 zł

- A. N. po 400 zł

VII. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S. kwoty po 612 zł tytułem ustanowienia pełnomocnika w sprawie;

VIII. na podstawie art. 627 kpk obciążył oskarżonych poniesionymi przez Skarb Państwa wydatkami oraz wymierzył opłaty sądowe w wysokości po 180 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonych**, który zarzucił Sądowi Rejonowemu:

- obrazę przepisów prawa materialnego poprzez zastosowanie wobec oskarżonych art. 160 § 3 kk, art. 157 § 1, § 2 i § 3 kk podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody wskazują na niepełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów i nie zastosowanie wobec oskarżonych przepisów art. 66 kk i 67 kk,

- obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk polegające na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, w tym nie uwzględnienie prawdopodobnego działania nieustalonej osoby trzeciej przy uwolnieniu się psów oskarżonych w dniu 23.03.2013 r; dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego - brak w pisemnym uzasadnieniu wskazania na jakich w dowodach oparł się Sąd wydając wyrok i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, które z dowodów uznał za wiarygodne, a którym odmówił takiej cechy; wydanie wyroku skazującego pomimo że całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy prowadził do decyzji przeciwnej

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a to poprzez błędne ustalenie, że przedmiotowymi psami rasy owczarek (...) opiekowali się oboje oskarżeni i w związku z tym na ich obu spoczywa odpowiedzialność za zaniedbania w opiece, gdy tymczasem to oskarżony M. S. był jedyną osobą bezpośrednio sprawiającą opiekę nad nimi.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uniewinnienie obojga oskarżonych, ewentualnie o warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko nim postępowania karnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych skutkowałą częściową zmianą zaskarżonego wyroku, jednak z zasadniczo innych przyczyn, niż zostały w niej podniesione. Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy sprawy, co do zasady słusznie rozstrzygając w przedmiocie sprawstwa i winy obojga oskarżonych. Zmiana zaskarżonego wyroku związana była wyłącznie z ujawnieniem się negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku wniosku o ściganie złożonego przez niektórych pokrzywdzonych, co skutkowało uchyleniem orzeczenia w części dotyczącej czynów popełnionych na szkodę J. C. oraz S. M. oraz orzeczeniem wobec oskarżonych nowej kary łącznej. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok przedstawiał się jako prawidłowy, co stanowiło podstawę do utrzymania go w mocy.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie może budzić wątpliwości, że odpowiedzialność za sposób zachowania zwierząt ponosili oboje oskarżeni. Co prawda skarżący starał się przekonywać, że osobą odpowiedzialną za psy był wyłącznie oskarżony M. S., jednak z zeznań świadków jednoznacznie wynikało, że czynności charakterystyczne dla właściciela zwierząt podejmowała również jego żona-współoskarżona I. S. („skontaktowała się ze mną właścicielka psów i zwróciła mi kwotę 100 zł za zniszczoną torebkę; pokwitowałam jej na piśmie odbiór tych pieniędzy”- zeznania świadek J. C.- k. 99v, „mąż rozmawiał z policjantami i z właścicielką psa. Mówiłam tej kobiecie, że jej pies pogryzł i zniszczył mi torebkę, zwracałam jej uwagę, żeby trzymała psy w kagańcu. Kobieta twierdziła, że jej psy są młode i one się tylko bawiły”- zeznania świadek J. F.- k. 116v, „przed przyjazdem policjantów właścicielka miała do nas pretensje, że my robimy z tego wielkie zdarzenie, że wzywamy policję. Mówiła do mnie że te psy chciały się tylko pobawić. Kiedy przyjechała policja funkcjonariusze rozmawiali z właścicielką. Ona mówiła, że psy jej uciekły i dlatego po nie przyjechała”- zeznania świadka G. F.- k. 147). Sposób zachowania oskarżonej w sposób jednoznaczny wskazywał, że interesowała się ona zwierzętami, kontaktowała się z osobami pokrzywdzonymi przestępstwami a nawet tłumaczyła funkcjonariuszom policji przyczyny oraz przebieg zdarzeń. Z relacji przesłuchanych w sprawie świadków w żaden sposób nie wynikało przy tym, by oskarżona kwestionowała swoją odpowiedzialność za zwierzęta, przenosząc ją w całości na swojego męża. Postawę taką oskarżona przyjęła dopiero na późniejszym etapie postępowania, kiedy oskarżeni mieli możliwość uzgodnienia wspólnej wersji przebiegu zdarzeń, a w szczególności przeniesienia ciężaru odpowiedzialności wyłącznie na oskarżonego M. S.. W świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów nie mogło jednak budzić wątpliwości, że odpowiedzialność za ujawnione w sprawie przestępstwa ponosili oboje oskarżeni, zaś złożone przez nich wyjaśnienia stanowiły wyłącznie element przyjętej przez nich linii obrony, o czym Sąd I instancji zasadnie orzekł.

Oczywiście bezzasadne pozostawały także zarzuty skarżącego, który starał się wywodzić, że zdarzenia z 19 stycznia 2013 r. oraz 23 marca 2013 r. były przez oskarżonych niezawinione, bowiem do ucieczki psów doszło z przyczyn od oskarżonych niezależnych. Należy bardzo wyraźnie podkreślić, że oskarżeni zdawali sobie sprawę z charakterystyki chowanych zwierząt, mając przy tym świadomość, że stosowane przez nich środki zabezpieczające były niewystarczające do zapobieżenia ucieczce zwierząt (doszło wszak do tego jeszcze przed pierwszym zdarzeniem objętym aktem oskarżenia). Skoro więc w dniu 15 grudnia 2012 r. zwierzęta po raz kolejny samowolnie opuściły posesję, to dla oskarżonych powinno to stanowić ostateczny sygnał do wdrożenia systemów zabezpieczających, adekwatnych do stopnia niebezpieczeństwa chowanych przez siebie psów. Co przy tym istotne, obowiązkiem oskarżonych było nie tylko stosowanie właściwych środków zabezpieczających, ale także zachowanie wzmożonej uwagi i ostrożności, w szczególności czuwania nad sprawnym funkcjonowaniem wszystkich elementów ogrodzenia posesji. Niedopuszczalne pozostawało tłumaczenie oskarżonych, że do zdarzenia z dnia 19 stycznia 2013 r. doszło na skutek niedomknięcia się bramy posesji, co umożliwiło psom swobodne opuszczenie ogrodzonego terenu. Wszak oskarżeni winni zdawać sobie sprawę, że psy spuszczone luzem (nawet jeśli następowało to tylko w granicach posesji) mogą poszukiwać sposobów wydostania się na zewnątrz i wykorzystać każdą sposobność przekroczenia ogrodzenia. Jeśli więc brama posesji była obsługiwana za pomocą pilota, to podstawowym obowiązkiem oskarżonych było czuwanie nad sprawnym jej działaniem oraz dopilnowanie, aby za każdym razem wyjście na posesję było rzeczywiście należycie zabezpieczone. Biorąc na siebie ciężar chowania zwierząt (zwłaszcza zwierząt potencjalnie niebezpiecznych) oskarżeni winni przewidywać możliwość ich wydostania się poza teren posesji i zachować w związku z tym szczególną ostrożność, tak by możliwie najdalej zminimalizować ryzyko zaistnienia zdarzeń grożących zdrowiu lub życiu postronnych osób. Jako skrajnie wręcz naiwna brzmiała z kolei próba tłumaczenia, jakoby oskarżeni nie mogli przewidzieć zdarzenia z dnia 23 marca 2013 r., bowiem psy opuściły teren posesji wskutek otworzenia bramki wejściowej przez postronną osobę. Zdarzenie to dowodzi skrajnego wręcz nieprzestrzegania przez oskarżonych reguł ostrożności związanych z trzymaniem zwierząt. Skoro bowiem oskarżeni zdecydowali się na montaż bramki, którą można było otworzyć również z zewnątrz, to skutki takiego działania muszą obciążać wyłącznie ich samych. Należy bardzo wyraźnie powtórzyć, że znając specyfikę oraz charakter trzymanyh zwierząt, oskarżeni winni podjąć wszystkie kroki zmierzające do zminimalizowania ryzyka ich ucieczki. Montaż bramy, którą można było otworzyć także z zewnątrz niewątpliwie stanowi naruszenie elementarnych reguł ostrożności, bowiem podstawowym obowiązkiem oskarżonych (którzy zdawali sobie już wówczas sprawę z niebezpiecznych zachowań psów) było sprawdzenie, czy do ich uwolnienia może dojść na skutek działania osób przebywających poza posesją.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że oskarżeni w oczywisty sposób naruszyli zasady bezpieczeństwa związane z chowaniem zwierząt, co skutkowało popełnieniem przypisanych im przestępstw. Skoro jeszcze przed pierwszym zdarzeniem objętym aktem oskarżenia psy samowolnie opuściły teren posesji, to oskarżeni winni wszechstronnie rozważyć adekwatność stosowanych przez siebie metod zabezpieczenia posesji, tak by uniknąć kolejnych niebezpiecznych i społecznie nieakceptowanych zachowań zwierząt. Należy przy tym podkreślić, że nawet kwestionując rozstrzygnięcie Sądu I instancji skarżący w całości nierozumiały sposób zarzucił „obrazę prawa materialnego poprzez zastosowanie wobec oskarżonych art. 160 § 3 kk, art. 157 § 1, § 2 i § 3 kk podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody wskazują na niepełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów i nie zastosowanie wobec oskarżonych przepisów art. 66 kk i 67 kk”. Jeśli bowiem skarżący kwestionował sprawstwo i winę oskarżonych, to nierozumiałe pozostawało jednoczesne domaganie się warunkowego umorzenia postępowania, które jest przecież rozstrzygnięciem uzależnionym od uprzedniego przesądzenia sprawstwa oskarżonych. Zupełnie inną kwestią pozostaje, że w świetle ujawnionych w sprawie okoliczności faktycznych nie sposób byłoby podzielić poglądu, że warunkowe umorzenie postępowania zapewni realizację prewencyjno-wychowawczyh celów procesu karnego. Wszak już po pierwszym zdarzeniu z udziałem psów oskarżeni winni podjąć kroki zmierzające do zapobieżenia kolejnemu naruszeniu obowiązującego porządku prawnego, zaś popełnienie kolejnych czynów zabronionych jednoznacznie świadczy o potrzebie stosowania względem nich odpowiednio surowych środków reakcji karnej. Wyłącznie wymierzenie oskarżonym adekwatnych i sprawiedliwych kar- choćby były to kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania- pozwoli na wdrożenie w

oskarżonych szacunku do obowiązującego porządku prawnego, zaś możliwość zarządzenia kar stanowić będzie dla nich wyraźny sygnał o potrzebie maksymalizowania środków ostrożności związanych z chowaniem zwierząt.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy co do samej zasady zaakceptował rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych. Należało jednak uwzględnić, że zgodnie z art. 160 § 5 kk ściganie przestępstwa określonego w art. 160 § 3 kk następuje na wniosek pokrzywdzonego. W toku przeprowadzonego w sprawie postępowania nie odebrano od pokrzywdzonych J. C. oraz S. M. wniosków o ściganie, z którymi to wnioskami ww. pokrzywdzeni nie wystąpili także w toku postępowania apelacyjnego. Brak wniosku o ściganie stanowi negatywną przesłankę procesową opisaną w art. 17 § 1 pkt 9 kpk, co stanowiło podstawę do stosownej zmiany zaskarżonego wyroku, polegającej na uchyleniu orzeczeń o karach łącznych oraz o nawiązkach zasądzonych na rzecz ww. pokrzywdzonych, uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej pokrzywdzonych J. C. i S. M. oraz umorzeniu postępowania w ww. części. Konsekwencją uchylenia rozstrzygnięcia o karze łącznej było orzeczenia wobec oskarżonych nowych kar łącznych w wymiarze odpowiadającym karom orzeczoną w I instancji (8 miesięcy pozbawienia wolności), które to kary- pomimo częściowego uchylenia wyroku- odpowiadają stopniowi winy oskarżonych oraz stopniowi społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów. Podkreślić należy, że uchylenie zaskarżonego wyroku dotyczyło wyłącznie części zarzucanych oskarżonym czynów i nastąpiło z przyczyn o charakterze proceduralnym. Ocena stopnia winy oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów nie uległa więc zmianie, co stanowiło podstawę do orzeczenia wobec nich kar w takim samym wymiarze, jak to uczynił Sąd Rejonowy.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok przedstawiał się jako prawidłowy i należało utrzymać go w mocy.

Orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 633 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych